

яде нито ніе, клетникъ-тъ приблѣднѣлъ е като платно и на силѣ ходи: нѣкой му казалъ че у мене имало цѣръ за таквѣзь болѣсть, та за това е дошѣлъ при мене, плаче съ горкы сълзы, и мя моли да му помогна. Вѣрваш ли господжице, че отъ жалость като го видѣхъ сълзы мы потекохъ изъ очи-тъ? Такава жалость!— Ами сега мамо какво ще правимъ? Ты даде ли му нѣщо цѣръ? Попытала Невѣнка.— Не, азъ му казахъ да почака. — Да почака? Дѣ?—“Въ нашиѣ-тѣ залѣ.,—Може ли това? Тамо е много студено, отъ всякъ странѣ е отворено, а той е боленъ! “Е! Що да му сторѣхъ? рекла помайчима-та, долу у насъ толкозь вѣе дѣто може да измръзне до смъртъ, ами кѣдѣ да го дѣнѣхъ, дѣ да го введѣхъ додѣ приготвиѣхъ цѣръ-тъ, освѣнѣ тука ако го приканишъ да влѣзе въ нашиѣ-тѣ стаѣхъ: то ще бѣде доброжелателна работа, госпожице! той е почтенъ человекъ, ще ти бѣде признателенъ и никога не ще забрави твоѣхъ-тѣ милость, пакъ и тейко ти сега не е у дома — ето смръкнѣхъ ся и прѣтъмнѣ вече, никой не ще го види и никоя бѣда нѣма отъ това. — Какво мыслишь ты господжице, какво ще кажешъ? Но Невѣнка (не знаѣхъ защо) треперяла и съ прѣсякнѣтъ гласъ отговорила: азъ мыслиѣхъ... както щешъ... ты по-добрѣ знаешъ отъ мене: тогава помайчима-та отворила врата-та — и младый-тъ момѣкъ влѣзнѣлъ и ся ввѣрлил на Невѣнкины-тъ нозѣ. Хубавелка-та въздѣхнѣла и закрыла очи минутно, рѣцѣ-тъ ѣ повиснѣли и тя приклонила главѣ на бѣлы гърды. Непознайникъ-тъ ся осмѣлил да поцѣлува рѣкѣ-тѣ ѣ, и веднѣжь, и дважь, и трижь, но тѣй страстно и пламенно, щото помайчима-та ся уплашила и извыкала, господине! помнѣте условіе-то си! Невѣнка отворила очи и тѣ най напрѣдъ ся срѣщнали съ черны-тъ очи на хубавеца, понеже были твърдѣ близу едни до другы, и въ нейны-тъ и въ неговы-тъ очи ся изображавали пламенны-тъ чувства на кипяще-то имѣ отъ любовь сърце. Невѣнка едва можала да си повди-